

Odinaka

Och, wat moet er nu nog meer gebeuren? Natte doeken voor de koorts. Om de polsen, rond zijn nek. Ook heeft moeder nog natte doeken om zijn voeten gelegd.

Ongerust voelt ze nog eens aan het hoofd van haar kleine jongen.

'Odinaka, Odinaka... word beter jongen! Hoor je niet hoe je moeder roept?'

In het dorp zijn nog meer zieke kinderen. Ook zij hebben van die rare rode vlekken op hun donkerbruine huid. Hoge koorts en ze zijn bijna niet wakker te krijgen. Er zijn ook al kinderen gestorven deze week. De erge, besmettelijke ziekte gaat rond.. de mazelen!

'O, Odinaka! Kom terug bij je moeder... kom terug!' Kan dan niemand helpen?

Gelukkig, na een paar dagen is de koorts over. Toch blijft Odinaka maar klagen. ''

'Nènè... het is zo donker. Mag het luikje open? Ik kan niets zien...!' Moeder, Nènè..... waar bent u dan? Ik zie u niet? Het is zo donker hier!'

O, toen wist moeder het zeker... Odinaka was blind geworden, blind geworden door de mazelen. Dat gebeurde wel vaker, vooral als je heel hoge koorts erbij had.... En Odinaka... was blind geworden aan beide ogen! O wat erg... hoe moest ze dat nu uitleggen aan hem?

En toch moest ze de waarheid een keer tegen hem vertellen. Nooit meer kunnen zien, nooit meer de palmbomen kunnen zien, nooit meer de yams op de farm zien groeien, nooit meer de gezichten van de mensen zien.

Odinaka was heel erg verdrietig toen hij begreep dat hij nooit meer zou kunnen zien. Drie jaar heeft hij de bomen gezien, de hutten, de gezichten van familieleden...de zon kunnen zien en voelen. De pindaplantjes kunnen zien op het land en pinda's kunnen oogsten. Hij was een grote knecht van moeder. Dat zei ze vaak tegen hem.

En nu? 3 jaar oud... en blind. Voor altijd!

Of toch niet... misschien zou er nog wel een wonder kunnen gebeuren. Hij dacht er veel over na. Ach ja, veel anders had hij toch niet te doen...

Een wonder... stel je voor dat er een dokter zou komen. En iets op zijn ogen zou smeren...en zou zeggen.. 'Odinaka.... doe je ogen maar open... je kunt weer zien...'

Veel jaren zijn voorbijgegaan. Veel jaren van binnen zitten, binnen zitten en binnen zitten....Hopend op een wonder... wie weet?

Dag na dag... week na week, jaar na jaar. Mensen komen en gaan op de compound. Horen kan hij goed en hij geniet ervan als hij mensen met elkaar hoort praten.

Maar nu, nu hij 15 jaar oud is... nu heeft hij wat bijzonders gehoord. De oogarts komt naar het dorp! Met andere medische werkers die mensen met oogproblemen komen onderzoeken.

O, Odinaka gaat er ook heen, met zijn moeder. Zou er voor hem ook genezing kunnen zijn?

Vol spanning staan ze in de rij van vele mensen.

Mensen met ontstekingen in hun ogen, of opgezette ogen van een infectie.

De één gaat met een flesje oogdruppels naar huis, de ander met een doosje medicijnen.... Kijk... ook dat jongetje die zo'n pijn had in zijn oog door een ziekte kon geholpen worden. Ze wachten nu nog op medicijnen en kunnen straks naar huis.

Eindelijk is Odinaka aan de beurt. Wat zouden ze zien? Wat zullen ze zeggen?

Foto eye outreach

Het oogteam van Effata staat om hem heen. Ze luisteren naar het verhaal van moeder. En stellen vragen aan Odinaka.

Dan kijken ze met een lampje in zijn oog. Ook de dokter kijkt heel goed... en nog een keer...

'Och... dat is geen mooi nieuws Odinaka. Heel erg voor je maar we kunnen niets voor je doen.

Het vlies om je oog, het hoornvlies, is niet meer goed. Dat kunnen we niet beter maken met een zalfje, met druppeltjes of met medicijnen.

Er zou een nieuw hoornvlies op kunnen maar dat kan niet in Nigeria.

We hebben wel een ander advies voor je.

Wat denk je ervan om naar de blindenschool te komen? Dan kun je praten met anderen die hetzelfde meemaken als jij. Die ook blind zijn. En je kunt leren lezen in braille. Lettertekens voelen en ze zo leren lezen. Ook kun je dan leren schrijven. Wat vind je daar van?'

Odinaka zegt niets, zijn hoofd hangt naar beneden. 'Nee' schudt hij. En dan verdrietig 'Dit is niet het wonder waar ik op hoopte... Ik hoopte weer te kunnen zien'.

Teleurgesteld gaat hij weer, aan de hand van zijn moeder, naar hun compound toe. Terug naar de plek waar hij nu al 12 jaar lang wachtte op het wonder. En... dat misschien nooit zal gebeuren.

Enkele maanden later horen ze dat er weer een oogteam zal komen in het dorp.

Weer gaan moeder en Odinaka op pad. Zal deze dokter wel voor een wonder kunnen zorgen?

De rij is lang, veel mensen wachten. Ze komen steeds dichterbij de overkapping waar de dokter en het medische team de patienten onderzoeken.

'Ach... moeder, hoor ik nu dezelfde stemmen? Zijn het dezelfde mensen als toen?'

'Ja, Odinaka, het zijn dezelfde mensen'.

Wat is hij nu verdrietig. Hij wil niet meer in de rij staan. Geen hoop.... Deze mensen konden hem toch niet helpen? De tranen lopen over zijn wangen. Alle moed zakt weg... hij is voor niks gekomen. Dezelfde mensen als toen...

Huilend, radeloos, hulpeloos zit hij daar, vlakbij de dokter en de helpers.

Hij ziet ze niet maar hij hoort ze wel.

Maar.... Het medische team van Effata ziet hem ook. Een paar werkers lopen naar hem toe.

'Kom, dan gaan we daar even zitten, even weg uit de rij. Kom maar mee' Een hand op zijn schouder... en zo loopt hij mee. Weg uit de rij, even achter de overkapping. Daar hebben ze een lang gesprek. Alles mag Odinaka vertellen. Hoe hij vroeger ziek is geweest, alle jaren van hopen op een wonder. Alle jaren van thuis zitten en ja... wachten en wachten.

Weer wordt hij uitgenodigd om eens op de blindenschool te komen. En te praten met anderen die ook hebben leren lezen en schrijven.

Heel voorzichtig komt er dan toch een stukje hoop... Toch maar gaan?

En ja... hij is gegaan, hij heeft er gepraat en er zin in gekregen.

En het gaat zo goed! Hij heeft begrepen dat hij niet de enige is die blind is. Dat er in zijn land nog veel meer blinden zijn. Hij heeft er vrienden gekregen! Hij heeft leren lezen! Eerst een eenvoudig boek, toen nog één en nog zo veel meer boeken ... Alles in braille. Lezen in braille ... dat is de letters vóelen in plaats van ze te zien. Ook typen heeft hij geleerd. Wat een wereld is er voor hem open gegaan! Een wereld van verschil!

Ook de Bijbel, het Woord van God, heeft hij gekregen. In Braille. Al voelend over de bladzijden leest hij maar en leest hij maar. Wat bijzonder dat hij dat nu kan.

Op school wordt er ook elke dag verteld uit de Bijbel. En ze zingen en bidden. Maar nu kan hij er ook meer van te weten komen in zijn eigen tijd. Hier 's avonds als er geen les is of thuis als de school een poosje vakantie heeft.

Hij hoopte jaren op een wonder...

En nu heeft hij al zo veel gekregen...

Op school heeft hij het gehoord... 'Opdat ook blinden mogen zien en geloven dat Christus, de Zaligmaker, op aarde gekomen is om zondaren zalig te maken.....

Toch het wonder waar hij op hoopte en nog steeds hoopt?

Foto blindenschool